

אני עובדת בלהיות פמיניסטית מתונה. יש לי שתי בנות ואני רוצה שהן יממשו את כל הרצונות והתשוקות שלהן, בלי התפקידים שהחברה תנסה לכפות עליהן. זה המנוע הכי חזק שלי. לפעמים אני קוראת כתבי יד שעושים אותי זועמת. אני לוקחת נשימה. אני מאוד משתדלת להיות מתונה, בעיקר כי אני חוששת שקיצוניות תביא אותן לכדי ריאקציה.

אני מקבלת צמרמורת בכל פעם שאני שומעת אנשים אומרים "את יפה כמו שאת. פשוט תאהבי את עצמך". זה הרי שקר, כי גם החולצה שלי נראית הרבה יותר יפה מגוהצת. אני יודעת שהפנים שלי רק ילכו ויתקמטו, והשאלה היא עד כמה זה חשוב להיות חלקה. בתור בנאדם פרקטי, אני לא מוכנה להשקיע בזה יותר מ-30% מהאנרגיה.

אני אף פעם לא יורדת לפרטים כשאני מסתכלת במראה. אני נותנת מבט כללי ולא נכנסת לרזולוציות. הייתי אצל קוסמטיקאית לא יותר משלוש פעמים. אחרי הפעמים הבודדות שעשו לי גבות לא הצלחתי לראות את ההבדל. המבט הכללי תורם לדימוי גוף חיובי. גם בהסתכלות על אחרים אני לא ממש שמה לב לשינויים קטנים.

העיניים שלי נוטות כלפי מטה. הן נותנות לי באופן קבוע מראה עצוב או עייף ולכן אני מרגישה שאני צריכה להוכיח כל הזמן שאני ערנית ושמה. כשהייתי קטנה קינאתי בבנות שהיו להן עיני שקד חתוליות, ולפעמים ניסיתי לחייך עם העיניים. זה לא ממש עבד. אני מחשיבה את עצמי אדם מאוד אופטימי וקצת מתוסכלת מהדיסוננס בין איך שנראים הפנים לתחושת הלב.

אני מפחדת שאם אעצור לרגע, אמצא את עצמי שוכבת על הספה, רואה סדרות ברצף וטוחנת חטיפים. זה החלום והפחד הכי גדולים. שילוב בין אופי הישגי לרעב תמידי שהם כנראה תוצר של ילדות כמהגרת. קראתם לי בשמות. זרקתם לי את התיק וקרעתם את המחברות. התעללתם בי. המוטיבציה לא נגמרת בלהוכיח שאני שווה, אלא בזה שאני עוקפת אתכם.

כשהייתי בת 17 עשיתי נזם בטיילת באילת. יום אחד כשחזרתי שיכורה ממסיבה, משכתי מעליי את החולצה ואת הנזם איתה. מאז אני לא הולכת עם תכשיטים. כשנגמר השידור אני מורידה הכל. אפילו טבעת הנישואים לא נוחה לי. כשלא נוח אני לא שמחה, אפילו אם זה נראה עליי יותר טוב. השילוב של יפה ועצובה פחות עובד אצלי.

פאולה רוזנברג מנחת טלוויזיה ומטפלת, בת 44. גרה בהוד השרון עם בן זוגה ליאון, בנותיהן שילה בת ה-14 וארבל בת ה-12, הכלבים אלביס, בלוני וגרטל, והחלתולים טייגר-ליל, פצ'ולי ואמלי